

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
1.Bf.93/2015/8.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2016. év május hó 5. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt vádlott ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 14.B.1036/2014/9. számú ítéletét helybenhagyja.

A végzés ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék 14.B.1036/2014/9. számú, 2015. február 17. napján - hatályon kívül helyezés miatti megismételt eljárásban - meghozott ítéletében a vádlottat a Btk. 160. § (1) bekezdése szerinti emberölés bűntettének kísérlete miatt 4 év börtönben végrehajtandó szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra ítélte, és úgy rendelkezett, hogy a vádlott a büntetés fele részének kitöltése után feltételes szabadságra bocsátható. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról a kiszabott büntetésbe, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész három nap gondolkodási idő fenntartása mellett joghatályos fellebbezést jelentett be a vádlott terhére, a kiszabott büntetés súlyosítása végett. Az ítélet kihirdetését követően a vádlott az ok megjelölése nélkül, védője elsődlegesen felmentés végett, másodlagosan a kiszabott büntetés enyhítéséért jelentett be perorvoslatot.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.271/2015/1. számú átiratában az ügyész fellebbezését fenntartotta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság perrendszerű bizonyítási eljárást folytatott le, amelynek eredményeként megalapozott, hiánytalan és kellően megindokolt ítéletet hozott. A megalapozott tényállásból okszerű következtetést vont a vádlott bűnösségére, és a bűncselekményt

is törvényesen minősítette, de a büntetés kiszabása során tévedett, mert nem vette kellően figyelembe a bűncselekmény tárgyi súlyát.

A közvetlen életveszélyes állapotot és maradandó fogyatékoságot okozó élet elleni támadás befejezett és közeli kísérlet volt; a sértett életét csak a gyors és szakszerű orvosi beavatkozás mentette meg. Mivel az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott mértékű büntetés nem szolgálja megfelelően a büntetési célokat, ezért a fő - és a mellékbüntetés súlyosítását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén nem képviseltette magát.

A vádlott védője az Ítéltábla nyilvános ülésén fellebbezését fenntartotta. Az elsőfokú bíróság tényállásának megalapozottságát vitatta, és perbeszédében a bizonyítékok kiragadásával és eltérő értékelésével más tényállást tartott megállapíthatónak. Kifejtette, hogy a sértett megszurását a védenccé nem vitatja, de arra jogos védelmi helyzetben került sor, ahogy arra az elsőfokú eljárásban is hivatkoztak.

Ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatását és védenccé felmentését indítványozta jogos védelem miatti büntethetőséget kizáró okból.

A vádlott az utolsó szó jogán maga is jogos védelemre hivatkozott. Elmondta, hogy nem akarta a sértettet megölni. A bűncselekmény elkövetésének az idején éretlen és tapasztalatlan volt; megbánásának és sajnálatának adott hangot.

Az ellentétes irányú fellebbezések egyaránt alaptalanok voltak.

A Fővárosi Ítéltábla a kétirányú perorvoslatok alapján eljárva az elsőfokú ítéletet és a megelőző eljárást a Be. 348. § (1) bekezdése szerint teljes körben felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartása mellett járt el, egyben figyelemmel volt a hatályon kívül helyező határozatban előírt bizonyításra és az abban foglalt iránymutatásokra, azoknak teljes mértékben eleget tett; ügyfelderítési kötelezettségét hiánytalanul teljesítette.

Behatóan megvizsgálta a vádlott tagadó, illetőleg jogos védelemre hivatkozó vallomását, a sértett ezzel ellentétes tartalmú előadását, és mivel az ellentmondások e két vallomás között nem voltak teljes mértékben feloldhatóak, ezért részletes, és elemző értékelés alá vonta a további személyi és tárgyi bizonyítékokat, továbbá vizsgálta az orvosszakértői vélemény adatait is.

Az elsőfokú bíróság a részletes kihallgatások adatait az ítéletében irathűen rögzítette, és az egyes bizonyítékok tartalmát, bizonyító erejét egyenként és egymással összevetve is alaposan megvizsgálta és értékelte. A logikai mérlegelő munkájának minden fázisáról beszámolt, és az adott egyes eseményrészeket elkülönítve is megindokolt, mérlegelő és elemző értékelő tevékenység alá vonta. A bizonyítékok egyenkénti és együttes összevetésével állapította meg a vádlott (és már elítélt társa) és a sértett (valamint ugyancsak már elítélt társa) kölcsönös verekedésének egyes mozzanatait, az előbb verbális, majd a tetteges konfliktus kibontakozását, végül a sértett két ízben való megszurásában kiteljesedett tetőpontját, befejezésként pedig a cselekmény végét, a vádlott(ak) menekülését.

Az elsőfokú bíróság valamennyi bizonyítékot figyelembe vette, az ellentmondásokat a megismételt eljárásban kellően tisztázta, az ésszerű gondolkodás szabályai szerinti mérlegelést elvégezte, és az indokolási kötelezettségét is körültekintően, meggyőzően és részletesen teljesítette.

A bizonyítékok összevetése után nem maradt kétség afelől, hogy az adott helyzetben fel sem merülhetett jogos védelem, és a vádlott nem szavahihetően vallott sem a tevőlegességével, sem az eseménysor egyes mozzanataival kapcsolatban.

Helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az irányadó tényállást a vádlott vallomása helyett részben a sértett, de nagyobb részt a további kihallgatott tanúk vallomására alapította, és a részletek tekintetében összhangba hozva állapította meg a történeti tényállás tartalmát, kellően megokolva, hogy mely vallomás részeket miért fogad el, míg másokat miért vet el.

Az elsőfokú bíróság igen behatóan foglalkozott a jogos védelemmel, mint a vádlott fő védekezési stratégiájával, és azt kellő alappal vetette el.

Nem vitatható, hogy a sértett kezdeményezte a konfliktust, provokálta az összetűzést, de a vádlott sem tett másként, amikor a busznál sietésre ösztönözte (gyere elmegy a busz..), majd amikor a sértett erre válaszolt (nem mertek leszállni..) a vádlott a busszal való távozás helyett eleget tett a kihívásnak, és tevőlegesen részt vett a verbális konfliktus tettlegesbe fordulásának.

Később, amikor a verekedés során a sértett földre esett, a vipera a vádlott társához került, és amikor a sértett személye már nem jelentett veszélyt, a vádlott előkapta a kését és két ízben, előbb nagy erővel hasba, majd közepes erővel csípőn szúrta, ezzel közvetlen életveszélyt és maradandó fogyatékossgot okozva.

Fel sem merült, hogy az adott és megalapozott tényállás szerint jogos védelmi helyzet előállt volna. A kölcsönös verekedés ezt kizárja, de kizárja az is, hogy a szúrás pillanatában a vádlottnak bizonyosan nem kellett tartania a földön lévő, eszköztelen sértett támadástól.

A vádlott szavahihetősége kapcsán még annyit megjegyez a másodfokú bíróság, hogy az iratokban elfekvő orvosi dokumentációban és a szakvéleményben sincs nyoma annak, hogy a vádlott vagy társa komolyabbnak tekinthető sérülést szenvedett volna, szemben a hivatkozásával.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott volt, mentes a Be. 351. §-ban felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, ezért a másodfokú eljárásban is irányadó volt és a felülbírálat alapját képezte. Ez az irányadó tényállás kizárja a hivatkozott jogos védelmi helyzetet, ahogy azt az elsőfokú bíróság részletesen, alaposan és pontosan megindokolta.

A megalapozott tényállásból okszerű a vádlott bűnösségére vont következtetés és törvényes a bűncselekmény jogi minősítése, továbbá a Btk. 2. § által megkívt állásfoglalás az anyagi jogszabályok időbeli alkalmazását illetően.

A vádlott tette kizárólag emberölés büntette kísérleteként értékelhető, amelyet a vádlott legalább eshetőleg szándékkal valósított meg; az elsőfokú bíróság jogi indoklásával egyetért az Ítélőtábla.

Az elsőfokú bíróság feltárta és határozatában felsorolta a büntetés kiszabása során irányadó enyhítő és súlyosító tényezőket. Foglalkozott az igen erős sértetti közrehatással, a sértett kihívó, provokatív magatartásával, amelyet helyesen értékelt a vádlott javára nyomatékos enyhítő körülményként. Figyelembe vette még a vádlott javára a kiskorú gyermek eltartásáról való gondoskodást és a bűncselekmény kísérleti szakát.

Az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezése kapcsán szükséges rögzíteni, hogy az elsőfokú bíróság valóban sokkal enyhébb büntetést szabott ki, mint ami a bírói gyakorlat az azonos tárgyi súlyú bűncselekmények esetében. A vádlott teljes, befejezett kísérletet valósított meg, a sértett fél veséjének elvesztésével maradandó fogyatékoságot szenvedett, és a tárgyi súly mellett nem enyhítő körülmény a vádlott büntetlen előélete.

A másodfokú bíróság észlelte, hogy mivel nem kiemelt ügyről van szó, az elsőfokú ítélet kihirdetésétől további jelentős időmúlás következett be, amelyet a másodfokú eljárásban értékelni kell, és az sem írható a vádlott terhére, hogy korábban vele szemben helytelen felmentő ítélet született, amely az eljárás megismétlését vonta maga után további időmúlást okozva.

A sértett közrehatása és az igen jelentős időmúlás mellett a másodfokú bíróság szem előtt tartotta, hogy a vádlott fiatal felnőttként valósította meg a bűncselekményt. Maga is nyilatkozott arra, hogy jelenleg mennyivel érettebb, tapasztaltabb, mint az elkövetéskor volt, és az elbírálás idején igen rendezett egzisztenciális háttérrel, munkával, családdal, jövedelemmel rendelkezik.

A büntetés kiszabási gyakorlat a fiatal felnőtt elkövetők tekintetében jelentősen eltér a felnőtt elkövetőktől, inkább igazodik a fiatalokúakkal szembeni büntetés kiszabáshoz, amikor a nevelés, fejlődés és visszailleszkedés a cél.

Ezek lényegében a vádlottal szemben már az időmúlás alatt elindultak, ezért nem súlyosította a másodfokú bíróság a vádlott büntetését, és ezért látott maga is lehetőséget az elsőfokú bíróság által alkalmazott enyhítő szakaszra. A vádlott személyi háttére kellő alap volt a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezésnek, ezért a másodfokú bíróság azt sem érintette.

A büntetés egyéniesítését figyelembe véve a vádlottal szemben kiszabott büntetés megfelelő, alkalmas a büntetési célok megfelelő biztosítására, tetterányos, ezért az elsőfokú ítélet megváltoztatása nem volt indokolt.

Az elsőfokú ítélet helybenhagyása a Be. 371. § (1) bekezdésén alapul.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdése kizárja a fellebbezés további lehetőségét.

Budapest, 2016. év május hó 5. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró

. Vincze Piroska s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 14.B.1036/2014/9. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.93/2015/8. számú végzése folytán a mai napon jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2016. év május hó 5. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő